

Sygn. akt XIV K 260/17

Uzasadnienie w trybie art. 424 § 3 kpk

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 maja 2016r. R. K. (1) – kierowca i doręczyciel przesyłek z ramienia (...) Sp. z o.o., zaparkował pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) w W. przy ul. (...) i udał się do klienta doręczyć przesyłkę. W tym czasie do pojazdu podjechali samochodem S. (...) nr rej (...) M. T., R. K. (2) i P. K.. Kierowca M. T. pozostał w samochodzie, natomiast pozostali mężczyźni podeszli do F. (...) i dokonali kradzieży 4 przesyłek kurierskich wraz z zawartością o łącznej wartości 2769zł.

W dniu 13 maja 2016r. M. U. – kurier z ramienia (...) z o.o. zaparkował pojazd marki P. (...) w W. przy ul. (...) i udał się do klienta doręczyć przesyłkę. W tym czasie do pojazdu podjechali samochodem S. (...) nr rej (...) M. T., R. K. (2) i P. K.. Kierowca M. T. pozostał w samochodzie, natomiast pozostali mężczyźni podeszli do P. (...) i dokonali kradzieży 12 przesyłek kurierskich wraz z zawartością o łącznej wartości 12000zł.

W dniu 17 maja 2016r. K. O. – kurier z ramienia (...) sp. z o.o. zaparkował pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) w W. przy ul. (...) i udał się do klienta, aby odebrać przesyłkę. W tym czasie do pojazdu podjechali samochodem S. (...) nr rej (...) M. T., R. K. (2) i P. K.. Kierowca M. T. pozostał w samochodzie, natomiast pozostali mężczyźni podeszli do M. (...) i dokonali kradzieży 2 przesyłek kurierskich wraz z zawartością o łącznej wartości 8268zł.

W dniu 18 maja 2016r. T. D., pracujący dla G. D. zaparkował pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) w W. przy ul. (...) i udał się do domu. W tym czasie do pojazdu podjechali samochodem S. (...) nr rej (...) M. T., R. K. (2) i P. K.. Kierowca M. T. pozostał w samochodzie, natomiast pozostali mężczyźni podeszli do M. (...) dokonali kradzieży 10 przesyłek kurierskich wraz z zawartością o łącznej wartości 4000zł.

W dniu 18 maja 2016r. A. R. kurier z ramienia (...), zaparkował samochód marki F. (...) o nr rej. (...) w W. przy ul. (...) i oddalił się od niego. W tym czasie do pojazdu podjechali samochodem S. (...) nr rej (...) M. T., R. K. (2) i P. K.. Kierowca M. T. pozostał w samochodzie, natomiast pozostali mężczyźni podeszli do F. (...) i dokonali kradzieży 3 przesyłek kurierskich wraz z zawartością o łącznej wartości 2128,09zł.

W dniu 31 maja 2016r. R. J. zaparkował pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) w W. przy ul. (...) i odszedł od niego na około cztery minuty. W tym czasie do pojazdu podjechali samochodem S. (...) nr rej (...) M. T., R. K. (2) i P. K.. Kierowca M. T. pozostał w samochodzie, natomiast pozostali mężczyźni podeszli do R. (...) i dokonali kradzieży 4 przesyłek kurierskich wraz z zawartością telefonów komórkowych o łącznej wartości 30400 zł.

W dniu 18 maja 2016r. P. K. i R. K. (2) dokonali w W., przy ul. (...), z pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) kradzieży przesyłek z zawartością dwóch baterii umywalkowych firmy B. (...) oraz okapu kuchennego marki F. o łącznej wartości 1715zł szkodę (...) Sp. Jawna

W dniu 27 maja 2016r. B. V. – kurier z ramienia (...) Sp. z o.o. zaparkował pojazd marki V. (...) o nr rej: (...) 2MK3 w W. przy ul. (...) i poszedł do sklepu. P. K. i R. K. (2) ukradli wówczas z pojazdu 5 przesyłek kurierskich z nieustaloną zawartością o nieokreślonej wartości.

W dniu 27 maja 2016r. A. W. – kurier z ramienia (...) Sp. z o.o. zaparkował pojazd marki F. (...) o nr rej: (...) w W. przy ul. (...) i odszedł od pojazdu. P. K. i R. K. (2) ukradli wówczas z pojazdu 12 przesyłek kurierskich z nieustaloną zawartością o nieokreślonej wartości.

W dniu 5 kwietnia 2016r. C. K. zaparkował pojazd marki F. (...) o nr rej: (...) w W. przy ul. (...) i odszedł od niego. P. K. i R. K. (2) ukradli wówczas z pojazdu 17 przesyłek kurierskich z zawartością o łącznej wartości ok. 12000zł

W dniu 5 kwietnia 2016r. Ł. G. zaparkował pojazd marki F. (...) o nr rej: (...) w W. przy Al. (...) i odszedł od niego. P. K. i R. K. (2) ukradli wówczas z pojazdu przesyłki kurierskie z zawartością o łącznej wartości ok 2000zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie : wyjaśnień oskarżonego k. 14,18,21, 110, zeznań świadka R. K. (1) z karty 2 akt sprawy XIV K 60/17; M. U. z karty 15 – 16, 30, 35 akt sprawy XIV K 60/17; K. O. z karty 46 akt sprawy XIV K 60/17; S. R. z karty 89 akt sprawy XIV K 60/17; Ł. K. z karty 95 akt sprawy XIV K 60/17; J. T. z karty 98 akt sprawy XIV K 60/17; K. S. z karty 202 – 203 akt sprawy XIV K 60/17; R. J. z karty 226 z akt sprawy XIV K 60/17; M. G. z karty 237 – 238 akt sprawy XIV K 60/17; B. V. z karty 249 – 250, 259 akt sprawy XIV K 60/17; A. W. z karty 265 akt sprawy XIV K 60/17; T. D. z karty 277 – 278 akt sprawy XIV K 60/17; A. R. z karty 355 akt sprawy XIV K 60/17; C. K. z karty 382 – 384 akt sprawy XIV K 60/17; Ł. G. z karty 464 – 465 akt sprawy XIV K 60/17; M. R. z karty 475 akt sprawy XIV K 60/17, R. K. (2) 105, 139, 683 akt sprawy XIV K 60/17, M. T. 115, 141, 608, 665, akt sprawy XIV K 60/17, protokołów oględzin K: 10 – 11, 37 – 40, 51 – 52, 124 – 127, 214 – 216, 229 – 230, 252 – 254, 267, 281 – 282, 288 – 295, 319 – 334, 358 – 359, 363 – 378, 395 – 401, 402 – 404, 408 – 409, 417, 421 – 426, 469 – 470, 483 – 488, 577 – 579, 604 – 605 , K: 23 – 26, 81 – 83, 92 – 94, 190 – 192 – protokołów zatrzymania rzeczy; K: 62, 65, 68, 71, 74 – protokołów zatrzymania osoby; K: 77 – 78, 79 – 80, 84 – 86, 87 – 88, 538 – 539 – protokołów przeszukania.

W ocenie Sądu stan faktyczny ustalony w oparciu o wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania w/w świadków jest bezsporny. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie kwestionował okoliczności wskazanych w ich opisie.

Podkreślić należy, że oskarżony w momencie dokonania czynów zabronionych miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem. Nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączających winę, czy bezprawność czynu.

Sąd uznał, iż wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów z art. 278 § 1 kk nie budzi wątpliwości. Trzeba zaznaczyć, iż w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z konstrukcją tzw. współsprawstwa zawartą w art. 18 § 1 k.k. Zakłada ona, iż odpowiedzialności za sprawstwo podlega ten kto popełnia czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Oskarżony wraz z innymi ustalonymi osobami, skazanymi już prawomocnym wyrokiem za dokonanie przypisanych także oskarżonemu czynów wszedł w porozumienie, mężczyźni spotykali się, chcieli zarobić pieniądze, planowali kradzieże jeżdżąc samochodem za pojazdami rozwożącymi przesyłki kurierskie, sprzedawali skradzione rzeczy, a pieniędzmi dzielili się po równo. Należy przyjąć, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki podmiotowe i przedmiotowe z art. 278§ 1 kk. Oskarżony popełnił zarzucany mu czyn z zamiarem bezpośrednim, działał on w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej.

Sąd zatem oskarżonego P. K. uznał za winnego czynów zarzucanych mu w punktach od 1 do 11 części wstępnej wyroku i za każdy z tych czynów na podstawie art. 278 § 1 kk skazał go, przy czym ustalił, że opisane w tych punktach przestępstwa popełnione zostały w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k. to jest w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wymierzając mu jedną karę.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd kierował się przesłankami z art. 53 § 1 i 2 kk.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz w miarę ustabilizowaną sytuację życiową. Innych istotnych okoliczności łagodzących Sąd nie dopatrywał się. Oskarżony powoływał się wielokrotnie na swoją trudną sytuację życiową, wnosząc o wymierzenie mu kary wolnościowej. Zaznaczyć jednak trzeba, że nie sposób akceptować sytuacji, w której osoba mająca problemy finansowe wchodzi w konflikt z prawem celem polepszenia swojej sytuacji i premiować ją za to. Oskarżony, jak sam wyjaśnił, pracował, osiągał dochody, natomiast zaplanowany przez niego „łatwy” zarobek musi budzić dezaprobatę.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z chęci zysku kosztem innych, co Sąd potraktował jako niską pobudkę, a także okoliczności popełnienia czynu, w tym zuchwałość polegającą na publicznym i jawnym działaniu, a także wysoką społeczną szkodliwość czynu znajdującą swój wyraz w sankcji przewidzianej za występki z art. 278 § 1 kk, a skonkretyzowaną winą umyślną w postaci zamiaru bezpośredniego, dodatkowo uprzednią wielokrotną karalność, a także wartość mienia, które zostało ukradzione oraz brak woli po stronie oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.

W świetle w/w okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Zdaniem Sądu kara ta jest karą proporcjonalną do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynów, a ponadto spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności na podstawie których można by przyjąć, iż wobec oskarżonego zastosować by można instytucję z art. 37a kk czy art. 37b kk. Kara grzywny czy kara ograniczenia wolności byłaby zdaniem Sądu karą rażąco łagodną, w realiach tej sprawy. Oskarżony był dziewięciokrotnie karany sędownie, także kilka razy za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym za jeden z najcięższych występków z art. 280 § 1 kk, popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa. Oskarżony wchodził w konflikt z prawem regularnie. P. K. działał w tej sprawie w sposób zaplanowany, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Z opinii o skazanym wynika, że zachowanie oskarżonego w warunkach odbywania kary w zakładzie typu półotwartego jest zmienne, a w ostatnim czasie uległo pogorszeniu – nie przestrzega on przepisów zawartych w kkw. P. K. nie wykazuje poczucia winy, nie okazuje skruchy, nie dokonał głębszych zmian w swojej postawie ani przewartościowań. Prognoza penitencjarna jest umiarkowana, proces resocjalizacji skazanego nie został zakończony, a zachowanie skazanego jest zmienne (vide: opinia o skazanym k. 87). Oskarżony powinien się liczyć z tym, że popełnianie przez niego przestępstw niesie za sobą ryzyko skazania, a tym samym jego nieobecność będzie stanowiła dla rodziny normalną dolegliwość wynikającą właśnie z tej sytuacji. Oskarżony zdawał sobie w pełni sprawę z tych okoliczności. W ocenie Sądu tylko kara o charakterze izolacyjnym wywrze skutek w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej - tylko bowiem w tych warunkach spełnione zostaną wobec oskarżonego cele wychowawcze. Sądowi nie umknął fakt, iż postępowanie wobec współwinnych popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów zakończyło się wydaniem wyroku w trybie art. 335 kpk i wymierzeniem M. T. i R. K. (2) kar ograniczenia wolności, pomimo tego, iż ten ostatni był również wielokrotnie karany sędownie. Fakt ten, zdaniem Sądu, nie obligował go w tym postępowaniu do wymierzenia kary takiego samego rodzaju wobec w/w okoliczności. Jak stanowi art. 53 § 1 kk Sąd wymierza karę według swego uznania. Co więcej, w ocenie Sądu, oskarżony nie zasługuje także na wymierzenie mu kary mieszanej. Przepis art. 37b kk pozwala na wymierzenie kary pozbawienia wolności, przy czynie z art. 278 § 1 kk, najwyżej 3 miesięcy pozbawienia wolności. Taka kara w realiach tej sprawy, nawet przy wymierzeniu dodatkowo kary ograniczenia wolności, podkreślając sposób działania oskarżonego, ilość popełnionych przez niego przestępstw i wartość utraconego przez pokrzywdzonych mienia, którego nie odzyskali i nie odzyskają, byłaby również, zdaniem Sądu, zbyt łagodna. Oskarżony dostawał szansę od wymiaru sprawiedliwości. Była mu wymierzana kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,. Jednak oskarżony z szans tych nie korzystał i wchodził nadal w konflikt z prawem. Taka postawa jest wysoce naganna.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w niniejszej sprawie od dnia 07 czerwca 2016r., godz. 07.30 do dnia 09 czerwca 2016r., godz. 15.33.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. S. kwotę 504 (pięćset cztery) złote powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Analiza akt sprawy wskazuje, iż obrońca oskarżonego brała udział w dwóch rozprawach głównych w dniu 19 lipca 2017r. i 28 września 2017r. Należy stwierdzić, że rozpoznana sprawa nie była obszerna i nie miała skomplikowanego charakteru, a podjęte przez obrońcę czynności nie wymagały znacznego nakładu pracy. Z tego względu za adekwatne do udziału adwokata w tym postępowaniu uznano wynagrodzenie w wysokości 504 zł (420 zł plus 20% z 420 zł za kolejny termin rozprawy). W głosach końcowych obrońca oskarżonego wniosła o zwrot kwoty – trzy razy po 6,80 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu i z Sądu tramwajem (bilet 20 minutowy). Sąd tego wniosku nie uwzględnił. W § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714) wskazano, iż koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują: opłatę ustaloną zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz niezbędne i udokumentowane wydatki adwokata ustanowionego z urzędu. Obrońca oskarżonego w żaden sposób nie wykazała czy udokumentowała, by poniosła jakies dodatkowe istotne koszty związane z pełnieniem tej funkcji.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, albowiem, zdaniem Sądu, zasądzenie kosztów sądowych w obecnej sytuacji majątkowej stanowiłoby dla niego zbyt dotkliwe obciążenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.